

Nasza Matka

nr 3 (17) marzec 2008 (rok 3)

Miesięcznik Parafii Matki Boskiej Częstochowskiej w Śmiłowicach

Oto dzień, który Pan uczynił: radujmy się w nim i weselmy

O świcie pierwszego dnia po szabacie – jak czytamy w Ewangelii – kilka kobiet doszło do grobu oddać hołd ciału Jezusa, ukrzyżowanego w piątek, które zostało pośpiesznie owinięte w płótno i złożone w grobie. Szukają Go, ale nie znajdują; nie ma Go już w miejscu, gdzie został

pochowany. Pozostały jedynie znaki przypominające o Jego pogrzebie: pusty grób, chusty, całun. Kobiety ogarnia strach i lęk na widok *młodzieńca, ubranego w białą szatę*, który im oświadcza: *powstał, nie ma Go tu* (Mt 16,5-6).

c.d. str. 2

SŁOWO BOŻE

(Łk. 23, 44 - 46)

Było już około godziny szóstej i mrok ogarnął całą ziemię aż do godziny dziewiątej. Słońce się zaćmiło i zasłona przybytku rozdarła się przez środek. Wtedy Jezus zawołał donośnym głosem: Ojcze, w Twoje ręce powierzam ducha mego. Po tych słowach wyzionął ducha.

Oto dzień, który Pan uczynił: radujmy się w nim i weselmy

c.d. ze str. 1

Ta zdumiewająca wiadomość, która miała zmienić bieg historii, od tamtej pory nieprzerwanie przekazywana jest z pokolenia na pokolenie, orędzie stare, lecz ciągle nowe i aktualne. To prawdziwa tajemnica tej Świętej i Wielkiej Nocy. Nocy, w której przeżywamy na nowo to przedziwne wydarzenie Zmartwychwstania czyli przejścia z śmierci do Życia, z ciemności do Światła.

Gdyby Chrystus pozostał więźniem grobu, istnienie ludzkości i całego stworzenia niejako straciłoby swój sens. Jednak w tę Noc Zmartwychwstania wszystko rozpoczyna się znowu od *początku*; „albowiem Chrystus Zmartwychwstał jako pierwszy spośród tych co pomarli” (1 Kor 15,20).

Nawet grzech praojców jest opiewany w orędziu wielkanocnym, (które słyszymy podczas podniosłej,

uroczystej Liturgii Wielkiej Soboty) jako *felix culpa*: „O, szczęśliwa wina, skoro ją zgładził tak wielki Odkupiciel”. Gdzie wzmógł się grzech, tam jeszcze obficie rozlała się łaska, a „kamień odrzucony przez budujących stał się kamieniem węgielnym” trwałej budowli duchowej.

Wspierani siłą i mocą Zmartwychwstałego Pana, zachowujmy Mu wierność i odważnie głośmy: Chrystus, naprawdę Zmartwychwstał!!!

W tym radosnym dniu życzę wszystkim Czytelnikom, aby ta zbawcza prawda umacniała wiarę, budziła nadzieję i ożywiła braterską i rodzinną miłość. Niech stale towarzyszy wszystkim światło wielkanocnego poranka. Serdecznie pozdrawiam wielkanocnym ALLELUJA!!!

Tadeusz Ciwis

Strona Żywego Różańca

Intencje różańcowe na marzec 2008 r.

Papieskie intencje Apostolstwa Modlitwy

Intencja ogólna:

Aby wszyscy zrozumieli, jak ważne jest przebaczenie i pojednanie między ludźmi i narodami, a Kościół swym świadectwem głosił miłość Chrystusa, który jest źródłem nowej ludzkości.

Intencja misyjna:

Aby chrześcijanie, którzy w tak wielu regionach świata cierpią różnego rodzaju prześladowania z powodu wierności Ewangelii, wsparci mocą Ducha Świętego, nadal odważnie i otwarcie dawali świadectwo o słowie Bożym.

Rekolekcje wielkopostne

09 - 12 marca 2008

Ks. Daniel Banaszek SDS

Niedziela

- Nauki ogólne na każdej Mszy Św. /18.00(sobota), 8.00, 10.00, 14.30/ i kazanie Pasyjne
- Nauka stanowa dla mężczyzn 15.30

Poniedziałek

- Nauka ogólna na Mszy Św. o 8.00
- Nauka rekolekcyjna dla dzieci o 9.30
- Nauka ogólna na Mszy Św. o 18.00
- Nauka stanowa dla kobiet po Mszy Św. o 18.00

Wtorek

- Nauka ogólna na Mszy Św. o 8.00
- Nauka rekolekcyjna dla dzieci o 9.30
- Nauka ogólna na Mszy Św. o 18.00
- Nauka stanowa dla młodzieży po Mszy Św. o 18.00

Środa

- Zakończenie rekolekcji i nauka ogólna na Mszy Św. o 8.00
- Nauka rekolekcyjna dla dzieci o 9.30
- Zakończenie i nauka ogólna na Mszy Św. o 18.00

JESZCZE RAZ O EUCHARYSTII (2)

Pozwólcie, że dzisiaj zatrzymam się na określeniach dotyczących Mszy Świętej, tzn. jak w historii nazywano Mszę Świętą, a także na tym, jakie rodzaje Mszy Świętej rozróżniamy. Nazwy Eucharystii pochodzą z różnych epok i nie zawsze oddają w pełni istotę:

1. Łamanie chleba - najstarsze określenie, które znamy z Pisma Świętego (por. Dz 2,42.46),
2. Uczta Pańska - także pochodząca z Biblii (1 Kor 11,20),
3. Eucharystia - od końca I w.; używana przez Ojców Kościoła. Pochodną słowa Eucharystia jest eulogia, która traktuje Mszę Świętą jako posiłek,
4. Ofiara - pochodną tego słowa, które mocno zakorzeniło się w tradycji chrześcijańskiej, są słowa: sacrificium, oblatio, anafora,
5. Dar,
6. Sacrum,
7. Zbieranie się, zgromadzenie,
8. Leiturgia - służba ludu (od IX w.),
9. Missa - wysyłanie modlitw (do Boga),
10. Tajemnica - greckie - mysterium, a łacińskie - sacramentum.

To są tylko niektóre., bardziej znane i częściej używane wyrażenia funkcjonujące na określenie Eucharystii.

Pamiętam, że po raz pierwszy w życiu zetknąłem się z Mszą Świętą recytowaną dopiero w seminarium. Do tej pory wszystkie Msze Święte, w których uczestniczyłem były celebrowane uroczystie i śpiewane. Recytowane były wtedy, gdy ksiądz był chory lub nie mógł śpiewać. Teraz rozumiem, że Mszę Świętą się recytuje również po to, by nie wpaść w rutynę, by nie przyzwyczaić się do pewnych śpiewów. Ale mamy jeszcze wiele innych rodzajów Mszy Świętej:

- Msza koncelebrowana - termin pojawił się w wiekach średnich. Sprawuje ją więcej niż jeden kapłan. Z mocy tego samego kapłaństwa działają razem, wspólną wolą sprawując jedną ofiarę,

jednym aktem sakramentalnym ofiarują ją i w niej razem uczestniczą.

- Msza konwentualna to Eucharystia, w której uczestniczą członkowie jakiejś wspólnoty zakonnej czy kapituła. Mogą w niej uczestniczyć kapłani zakonnicy, którzy będą jeszcze celebrowali Eucharystię w danym dniu dla ludu.
- Msza obrzędowa - to Msza podczas której udziela się sakramentów (chrzest, bierzmowanie, święcenia, małżeństwo) bądź jest dedykacja kościoła czy profesja zakonna.
- Msza wotywna - gdy modlitwy i czytania nie bierze się z dnia, ale są to Msze na życzenie, za prośbą. Gdy jest specjalna okoliczność (np. klęska żywiołowa) bądź jest okazja. Są Msze wotywny w ścisłym znaczeniu (Trójca Św., Najśw. Serce Pana Jezusa, o świętych), jak i Msze wotywny w szerszym znaczeniu (w różnych potrzebach, za zmarłych).
- Msza pierwszokomunijna - dla dzieci, które pierwszy raz w pełni uczestniczą we Mszy Świętej.
- Msza prymicyjna - odprawia ją kapłan-neoprezbiter po raz pierwszy w swojej wspólnocie parafialnej bądź w parafii, w której przyjdzie mu pracować. Z tą Mszą są związane pewne przywileje i błogosławieństwa.

Można również odprawiać Mszę Świętą w połączeniu z Liturgią Godzin i Mszę Świętą bez udziału ludu, która jednak nie jest Mszą prywatną, bo jest zawsze czynnością Chrystusa i Kościoła.

Ks. proboszcz Antoni Cebula SDS

Palmowo tradycjo

Na niedzielę przed Wielkanocą godo sie po ślonsku „palmowo” abo „palmiano”. Od nojdowniyszych czasów Slonzoki robią wtedy palmy, żeby prziwitać Ponboczka we kościele. Nojstarszo tradycjo kosała zrobić tako palma ze roztomajtych gałynzi, bo na wiosna jeszcze u nos kwiotki niy kwitną. Ale tych gałynzi musiało być siedym zortów - tak jak Matka Bosko ciyrpiała siedym boleści. A dyc nojczynścij był to kokoc, flider, kalina, kruszyna, czerwono wierzba, świyntojonka i koniecznie wieprzki z jęglami, co symbolizowało cierniowo korona. Tako

palymka była wielgo na kole 30 abo 40 cyntymetrów. Szło sie z nią do kościoła na pokropiynie.

Ta staro ślonsko tradycjo zaczyno jednak słabnąć a Slonzoki przijmują poleku za swe tradycjo ze Polski. No bo trza, pedzieć, że łoni tam robją rychtig szykowne i wielge palmy ze suszonych kwiotków abo kolorowego papieru. Tako sytuacjo widać choćby we Gorzycach, kaj próbuje sie pożynić tradycjo ślonsko z wielgimi polskimi palmami. Myślą, że to niy grzych!

*Marek Szoltysek
“Ślonsk je piykny”*

Niedziela Palmowa

(ze strony: <http://www.brewiarz.katolik.pl>)

Wielki Tydzień otwiera Niedziela Palmowa. Nazwa tego dnia pochodzi od wprowadzonego w XI w. zwyczaju święcenia palm. Liturgia bowiem wspomina uroczysty wjazd Jezusa do Jerozolimy, bezpośrednio poprzedzający Jego Mękę i Śmierć na Krzyżu. Witające go tłumy rzucały na drogę płaszcze oraz gałązki, wołając: "Hosanna Synowi Dawidowemu". O uroczystym wjeździe Pana Jezusa do Jerozolimy piszą wszyscy czterej Ewangelści. Samo to świadczy, jak wielką rangę przywiązują do tego wydarzenia z życia Jezusa Chrystusa.

Liturgia Niedzieli Palmowej jest rozpięta między dwoma momentami: radosną procesją z palmami oraz czytaniem - jako Ewangelii - Męki Pańskiej według jednego z 3 Ewangelistów: Mateusza, Marka lub Łukasza (Mękę Pańską wg św. Jana czyta się podczas liturgii

Triduum Paschalne

Innocenty A. Kielbasiewicz OFM, ze strony: <http://www.francesco.katowice.opoka.org.pl>

Tajemnica Męki i Zmartwychwstania Chrystusa stanowi centrum Dobrej Nowiny, którą Kościół, powinien głosić światu (por. KKK 571). W sposób szczególny wyraża się to w liturgii, podczas obchodów tzw. Triduum Paschalnego. Rozpoczyna się ono Mszą Wieczerzy Pańskiej w Wielki Czwartek wieczorem, a kończy drugimi nieszporami Niedzieli Zmartwychwstania.

Trzy dni Chrystusa ukrzyżowanego, pogrzebanego i zmartwychwstałego stanowią trzy nierozłączne etapy jednego wydarzenia zbawczego - Paschy Chrystusa.

Nie można oddzielić od siebie Chrystusowego Krzyża i Zmartwychwstania. Liturgia nigdy nie czci Krzyża nie akcentując równocześnie Zmartwychwstania. Antyfona na wejście z Mszy Wieczerzy Pańskiej głosi: Chlubimy się krzyżem naszego Pana Jezusa Chrystusa; w nim jest nasze zbawienie, życie i zmartwychwstanie, przez niego jesteśmy zbawieni i oswobodzeni. Również Ojciec Święty, Jan Paweł II w encyklice *Evangelium vitae*, wskazuje na to, mówiąc, iż patrząc na "widowisko" krzyża możemy dostrzec w tym chwalebny drzewie wypełnienie i pełne objawienie całej Ewangelii życia (EV 50).

Niezwykle bogata jest symbolika Triduum Paschalnego.

Podczas obrzędów **Wielkiego Czwartku** wierni gromadzą się wokół Chrystusa Pana na podobieństwo uczniów podczas Ostatniej Wieczerzy. Uczestniczą w tych samych wydarzeniach, tak samo przyjmują Ciało i Krew Pańską, tak samo, w obliczu zbliżającej się męki i śmierci krzyżowej, wysłuchują testamentu miłości, którym jest sam Chrystus w swoim Słowie.

Liturgia na cześć Męki Pańskiej w **Wielki Piątek** zaprasza przede wszystkim do rozważenia biblijnego opisu męki Pańskiej, a następnie do adoracji i uczczenia Krzyża świętego. Jest to, wraz ze wspólną Komunią św. punkt szczytowy liturgii tego dnia, która zgodnie z tradycją kończy się przeniesieniem eucharystycznego Ciała Chrystusa do adoracji, do tzw. Grobu Pańskiego.

Wielka Sobota jest dniem w którym nie sprawuje się Mszy św. ani innych nabożeństw. Jedynym elementem liturgicznym Kościoła jest Liturgia Godzin, koncentrująca się na Grobie Pańskim.

Wszystkie te obrzędy znajdują swoją kulminację i syntezę w uroczystej liturgii wigilii paschalnej. To właśnie w tę paschalną noc w sposób szczególny uobecnia się i łączy w jedno: przeszłość, teraźniejszość i przyszłość (por. *Exultet*). Liturgia światła, słowa Bożego i chrztu, są wprowadzeniem i warunkiem radosnego spotkania ze Zmartwychwstałym na uczcie eucharystycznej, która jest szczytem całego Triduum Paschalnego i która uobecnia paschalne przejście Chrystusa przez śmierć do nowego życia.

W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy: Wielkanoc nie jest po prostu jednym ze świąt, ale jest "Świętem świąt", "Uroczystością uroczystości" (...). Św. Atanazy nazywa Wielkanoc "Wielką Niedzielą" (...). Tajemnica Zmartwychwstania, w której Chrystus unicestwił śmierć, przenika swoją potężną mocą nasz stary czas, aż wszystko zostanie Mu poddane (KKK 1169). W świetle tych słów widzimy wyraźnie, że czynne uczestnictwo człowieka wiary w liturgicznych obrzędach okresu paschalnego ma wielki wpływ na kształtowanie jego postaw życiowych. Doświadczenie Chrystusa umęczonego i zmartwychwstałego jest źródłem mocy i męstwa w codziennych przeciwnościach, które przynosi życie. Zmartwychwstały Chrystus jest zasadą naszego zmartwychwstania: już teraz przez usprawiedliwienie naszej duszy, a później przez ożywienie naszego ciała (KKK 658). Dlatego też, życie moralne chrześcijanina powinno być życiem w jedności z cierpiącym i zbawiającym Chrystusem we wspólnocie Kościoła. Przez swoją śmierć Jezus rzuca światło na sens życia i śmierci każdej istoty ludzkiej (EV 50). Z wiary w Chrystusa wypływa bezwarunkowe opowiedzenie się za życiem w pełni pozytywnie moralnym i religijnym, bo to właśnie wiara w Zmartwychwstałego zwyciężyła śmierć, którą dla człowieka jest życie niemoralne, niereligijne (por. tamże, 28).

INTERCJE MSZALNE

Sobota	1 marzec	Poniedziałek	17 marzec
18 ⁰⁰		8 ⁰⁰	
Niedziela	2 marzec	Wtorek	18 marzec
8 ⁰⁰		8 ⁰⁰	
10 ⁰⁰		Środa	19 marzec
14 ³⁰		8 ⁰⁰	
Poniedziałek	3 marzec	Czwartek	20 marzec
8 ⁰⁰		Wielki	
		18 ⁰⁰	Z podz. za odebrane łaski i z prośbą o dalsze dla Barbary z ok. ur.
Wtorek	4 marzec	Piątek	21 marzec
8 ⁰⁰		Wielki	
		18 ⁰⁰	
Środa	5 marzec	Sobota	22 marzec
8 ⁰⁰	Za ++ rodziców Paulinę i Franciszka Michna	Wielka	
		18 ⁰⁰	R. Szuła
Czwartek	6 marzec	Niedziela	23 marzec
18 ⁰⁰		Zmartwychwstanie	
	O powołania	7 ⁰⁰	
Piątek	7 marzec	11 ⁰⁰	R. Krajewski
18 ⁰⁰	R. Kalisz	Poniedziałek	24 marzec
		Wielkanocny	
Sobota	8 marzec	8 ⁰⁰	
18 ⁰⁰	R. Strzempa	10 ⁰⁰	
Niedziela	9 marzec	14 ³⁰	R. Sosna
8 ⁰⁰		Wtorek	25 marzec
10 ⁰⁰		8 ⁰⁰	
14 ³⁰	Za ++ Józefa i Cecylię Krzysteczko i + zięcia	Środa	26 marzec
Poniedziałek	10 marzec	8 ⁰⁰	
8 ⁰⁰		Czwartek	27 marzec
Wtorek	11 marzec	18 ⁰⁰	
8 ⁰⁰		Piątek	28 marzec
Środa	12 marzec	18 ⁰⁰	R. Tomala
8 ⁰⁰	R. Nowak	Sobota	29 marzec
Czwartek	13 marzec	18 ⁰⁰	
18 ⁰⁰	1/Fatimska 2/Lukoszek	Niedziela	30 marzec
Piątek	14 marzec	8 ⁰⁰	
18 ⁰⁰	R. Kędzia	10 ⁰⁰	
Sobota	15 marzec	14 ³⁰	
18 ⁰⁰	R. Wieczorek	Poniedziałek	31 marzec
Niedziela	16 marzec	8 ⁰⁰	R. Jarczyk
8 ⁰⁰			
10 ⁰⁰	R. Rzepiak		
14 ³⁰	R. Drob		

KAWA

(5)

Dziś przedstawiamy piątą z cyklu artykułów o kawie. Każdą wie czym jest kawa, ale czy napewno, czy znamy jej historię, tajniki jej uprawy i produkcji?

Wydobyć całą głębię (2)

Przygotowanie na mokro

W większości krajów, gdzie brak jest warunków do rozłożenia zbiorów do wysuszenia, kawa przygotowywana jest na mokro. Wprawdzie i w tym przypadku ziarna są starannie suszone, odbywa się to jednak o wiele szybciej, ponieważ miąższ jagody kawowca usuwany jest zaraz po zebraniu.

Dla tej metody wstępnej obróbki kawy niezwykle ważne są rozmiary jagód. Muszą one być mniej więcej równej wielkości, gdyż tylko w ten sposób maszyny mogą prawidłowo pracować. Pozbawianie miąższu, czyli usuwanie łupinki i wnętrza owocu, wykonywane jest maszynowo. Maszyna zgniata owoc pomiędzy obracającymi się bębniami lub płytami. Aby miąższ został usunięty, a ziarna uwolnione, potrzeba jej dużej ilości wody.

Drgające rusztowania oddzielają następnie ziarna od resztek owoców. Na tym etapie ziarna posiadają jeszcze cieniutką błonkę, która nie rozpuszcza się nawet przy kilkukrotnym przemywaniu wodą. Z tego względu poddawane są procesowi fermentacji, który może trwać aż do 60 godzin. Dopiero wtedy, po następnych kilku przemywaniach, ziarna pozostają czyste.

Proces palenia

Już dawno Arabowie odkryli, że kawa palona ma o wiele lepsze działanie i smak niż surowa. W tamtych czasach ziarna były prawdopodobnie palone na patelni nad domowym paleniskiem. Dziś w palarniach kawy króluje oczywiście nowoczesna, zaawansowana technologia.

Podczas gdy obrobioną surową kawę można składować nawet kilka lat i jej jakość nie ulega zmianie, po procesie palenia magazynowanie kawy jest trudniejsze i nie może być długie. Z tego względu kawą handluje się najczęściej w postaci ziaren niepalonych, a procesowi palenia poddaje się je dopiero w kraju konsumenta.

W trakcie palenia ziarna poddawane są pod ciśnieniem 20-25 atm. działaniu temperatury od 200 do 300 °C przez 10-15 minut. Tak wysoka temperatura powoduje szereg zmian fizycznych i chemicznych, którym między innymi zawdzięczamy charakterystyczny aromat kawy. Cukier ulega karmelizacji, a woda wyparowuje niemal całkowicie, przy tym ciężar ziaren zmniejsza się o ok. 20%. Mimo to, w wyniku palenia zwiększa się objętość ziaren, stają się także kruche. Podczas palenia kolor ziaren zmienia się z zielonego na żółty aż do brązowego. Kiedy zostaje osiągnięty pożądany poziom palenia, ziarna schładza się.

Proces palenia wyzwala nie tylko kafeol, charakterystyczny dla kawy palonej olejek eteryczny, lecz również 600 innych substancji aromatycznych, które razem tworzą wyjątkowy, zachwycający smak kawy. Kawa należy bowiem do najbardziej złożonych aromatycznie produktów spożywczych!

Barwa ziaren jest zależna od temperatury zastosowanej przy paleniu: im jest wyższa, tym ziarna stają się ciemniejsze. Ze wzrostem temperatury palenia kawa nabiera także bardziej cierpkiego smaku i zmniejsza się jej kwaskowość.

c.d. str. 9

KAWA

c.d. ze str. 8

Specjaliści klasyfikują trzy podstawowe stopnie palenia: jasne, średnie i ciemne. Stopień wypalenia poznajemy po kolorze ziaren: im ciemniejszy brąz, tym mocniejsza będzie kawa. Amatorów poszczególnych stopni palenia można sklasyfikować pod względem geograficznym: w Stanach Zjednoczonych oraz w krajach skandynawskich pije się kawę jasną (Light Roast), w Europie i Ameryce Południowej średnio paloną (Medium Roast), a we Włoszech preferowana jest kawa palona na ciemno (Full Roast).

Mielenie

Konserwatywni amatorzy kawy twierdzą, że kawa świeżo zmielona jest zdecydowanie lepsza. Jednak przy pomocy nowoczesnej technologii mielenia i specjalnego, hermetycznego pakowania

kawę można dostarczyć wymagającemu konsumentowi z zachowaniem pełni aromatu i smaku. Na zastosowanie takiej technologii stać jednakże tylko najpoważniejszych producentów kawy na świecie.

Tylko prawdziwi specjaliści potrafią tak dostosować technikę, by dorównywała ręcznemu mieleniu kawy tuż przed zaparzeniem. Takie mielenie ma tę zaletę, że ziarna kawy nie zostają przegrzane i zachowują w pełni swój aromat.

Czy kawa powinna być grubo, czy drobno zmielona, zależy od tego, jak zostanie ona następnie przyrządzona. W przypadku espresso lub kawy po turecku powinna ona być drobna, w przypadku ekspresów z filtrami lepsze jest mielenie grubsze. Najwięksi producenci kawy dostosowują wielkość mielenia (i intensywność palenia) do poszczególnych metod parzenia kawy.

Bogactwo wyboru (1)

Kawa kawy nierówna i nie trzeba tej powszechnie znanej prawdy udowadniać. Sklepy pełne są atrakcyjnych opakowań i ładnie brzmiących nazw. W jaki sposób rozpoznać kawę, która będzie nam najbardziej smakowała? Czy cena równa się jakości, a ta - najlepszemu smakowi i aromatu? Może właśnie z tego natłoku oferty i braku wiedzy amatorzy kawy trzymają się raz sprawdzonych mieszane.

To, co najczęściej kupujemy w sklepie, jest mieszanką różnych gatunków i odmian kaw z różnych regionów świata. Taka kawa pozwala producentowi uzyskać właściwą sobie specyfikę smaku i aromatu. Najwięksi producenci kawy zatrudniają testerów kawy, kiperów, którzy przy każdym nowym zbiorze wkładają wiele wysiłku, by utrafić dokładnie we właściwości

danej mieszanki. Co roku sporządza się mieszanki z tych samych gatunków kawy, choć w zależności od warunków klimatycznych mogą zmieniać się smakowe właściwości ziaren i tym samym ich proporcje w mieszance. Kiperzy dbają, by konsument kojarzący nazwę kawy z jej smakiem tego nie zauważył. Zasady regulujące cenę kawy są złożone, jednakże pewne jest, że czym większy udział w mieszance mają ziarna arabiki, tym mieszanka jest droższa.

Niektóre mieszanki składają się jednak wyłącznie z ziaren arabica, często pochodzących z jednego regionu upraw. Parzona z nich kawa jest niezwykle wyważona w smaku i zawiera w sobie cechy charakterystyczne danego regionu.

c.d.n.

HARMONOGRAM SPRZĄTANIA KOŚCIOŁA

Marzec/Kwiecień 2008

1 marzec 2008	Rożek Aniela
	Bubała Anna
	Kołodziejczyk Krystyna
8 marzec 2008	Michalska Krystyna
	Majowska Dorota
	Kamińska Gabriela
15 marzec 2008	Wróblewska Zofia
	Kawka Zofia
	Tyrała Janina
22 marzec 2008	Gorol Barbara
	Knapek Anna
	Michalczyk Wiesława
29 marzec 2008	Krenczyk Irena
	Kołodziej Pelagia
	Fojt Barbara
5 kwiecień 2008	Szuła Małgorzata
	Ciszewska Elżbieta
	Kalisz Gertruda
12 kwiecień 2008	Gimlik Ilona
	Gracka Jadwiga
	Gracka Ewa
19 kwiecień 2008	Rzepiak Anna
	Świerczyńska Małgorzata
	Kęska Rozalia
26 kwiecień 2008	Zaczek Mirosława
	Miketta Halina
	Gracyalny Danuta

**Jeżeli danej grupie podany termin nie odpowiada to proszę zamienić się między grupami we własnym zakresie
(pełny harmonogram obejmujący wszystkie grupy znajduje się w gablotce z ogłoszeniami parafialnymi)**

Kącik kulinarny: „Święcone”

Przygotowania duchowe trwające przez cały czas Wielkiego Postu oraz Wielki Tydzień poprzedzający święta, nastrajają nas do uroczystego obchodzenia tych dwóch dni w roku. Towarzyszą temu oczywiście wielkie przygotowania świątecznych dań. Wszelkie potrawy, które w tym czasie znajdują się na naszych stołach, to symbole wielkanocne, które poświęcone w kościołach w Wielką Sobotę spożywamy na wielkanocne niedzielne śniadanie.

W naszym wielkanocnym koszyku – tzw. „święconce” zwykle znajdują się: jaja, chleb, sól, wędlina, chrzan, ciasto i figurka baranka. Przez wiele lat - zestaw produktów w „święconce” zmieniał się, a do symboliki święconych dóbr przywiązywano większą wagę i czyniono misterne przygotowania. Obecnie nastawienie nieco się zmieniło i raczej nie pamiętamy, co dane produkty symbolizują...

- Baranek - to najważniejszy symbol świąt wielkanocnych - symbolizuje on zwycięstwo Chrystusa. Oddany w ofierze, aby odkupić grzechy ludzkie, tak jak Chrystus odkupił nasze, a później zmartwychwstał. Baranek jako symbol musi znaleźć się w naszej „święconce”, a później na wielkanocnym stole.
- Jajko - symbol życia, chyba najważniejszy element tych świąt. Jajka wielkanocne są pięknie ozdabiane: pisanki malowane są w rozmaite wzory woskiem za pomocą rysiku, a następnie barwione, kraszanki natomiast barwione są poprzez gotowanie w odpowiednich kiedyś naturalnych, a obecnie sztucznych barwnikach. Tradycja malowania jaj ma swój początek w starożytności, a później przez wieki się rozwijała. Kolory i wzory, w jakie malowano jajka również miały swoją symbolikę. Żółty to radość i słońce, zieleń to nadzieja i przyroda rodząca się do życia. Jajko odgrywa najważniejszą rolę

podczas niedzielnego śniadania, gdyż właśnie wtedy dzielimy się nim i życzymy sobie wszystkiego najlepszego. Dawniej spożywanie jaj podczas Wielkiego Postu było zakazane, a na zjedzenie ich czekało się aż do Świąt Wielkanocy. Z jajkiem związanych jest również wiele zabaw w Wielkanocny Poniedziałek, które mają przynieść pomyślność i dobrobyt.

- Chleb - w wielu kulturach uznany za fundamentalny składnik żywienia. Tam gdzie chleb, tam bogactwo i pomyślność. W tradycji chrześcijańskiej jest też symbolem ciała Chrystusa.
- Wędlina - dawniej należało wrzucić kawałek jakiegokolwiek wędliny, a od XIX wieku rozsmakowano się w kiełbasie. Wędlina jest symbolem dostatku, gdyż nie każdego było stać na tego typu rarytas.
- Chrzan - symbolizuje krzepę i siłę.
- Sól - chleb i sól to dwa ważne symbole w tradycji chrześcijańskiej. Być solą ziemi to być życiodajnym składnikiem, który odżywia i decyduje o istnieniu. Sól jest nieocenionym minerałem, bez którego nasze organizmy nie mogłyby funkcjonować.

gmb

Msza święta, Liturgiczne ABC

(fragmenty)

Ks. Maciej Zachara MIC

(Odcinek 2)

Dzieje celebracji Eucharystii

Eucharystia pierwszych chrześcijan świadectwa biblijne

Dzieje Eucharystii rozpoczęły się w noc poprzedzającą mękę i śmierć Jezusa Chrystusa, podczas Ostatniej Wieczerzy spożywanej przez Jezusa i Jego uczniów. O ustanowieniu Eucharystii mówią nam trzej Ewangelisci: św. Mateusz (Mt 26, 26-28), św. Marek (Mk 14,22-24) i św. Łukasz (Łk 22,17-20), a także św. Paweł (1 Kor 11,23-25).

Czym była Ostatnia Wieczerza? Ewangelisci Mateusz, Marek i Łukasz przedstawiają pożegnalną wieczerzę Jezusa z uczniami jako ucztę paschalną, stanowiącą serce dorocznego obchodu świąt Paschy, upamiętniających wyjście z niewoli egipskiej, będących dziękczynieniem za dar wyzwolenia, Prawa, Przymierza i Ziemi Obiecanej oraz zapowiedzią ostatecznego triumfu Jahwe w czasach mesjańskich. Jezus ustanowił nową ucztę paschalną - Eucharystię, którą Kościół wszystkich epok będzie sprawował już nie jako pamiątkę wyjścia z Egiptu, ale jako celebrację wyzwolenia z niewoli grzechu poprzez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa; jako dziękczynienie za zbawienie ofiarowane w Jezusie Chrystusie oraz jako zapowiedź ostatecznego triumfu Boga na końcu czasów.

Pewną wątpliwość co do paschalnego charakteru Ostatniej Wieczerzy nasuwa lektura Ewangelii według św. Jana. O ile Ewangelisci św. Mateusz, św. Marek i św. Łukasz sytuują

Ostatnią Wieczerzę w dniu Przygotowania Paschy, o tyle według św. Jana Jezus w tym dniu poniósł śmierć na krzyżu (J 19,31), a wieczerzę z uczniami spożył dzień wcześniej. Jeśli chronologia Jana jest ścisła, oznacza to, że spożyta dzień wcześniej Ostatnia Wieczerza nie mogła jeszcze być ucztą paschalną. Próba wytłumaczenia tej rozbieżności przez hipotezę, jakoby w Palestynie istniały równoległe dwa kalendarze, różniące się o jeden dzień, nie jest wiarygodna. Dawniej uważano, że chronologia św. Jana jest pewnym zabiegiem teologicznym, uwypuklającym fakt, iż Jezus jest nowym Barankiem paschalnym (Jego śmierć następuje w czasie ofiarowania baranków przeznaczonych do spożycia na ucztę paschalnej), którego krew zbawia ludzi, jak niegdyś krew baranka w Egipcie ocalała Izraelitów od zagłady (por. Wj 12,7.13). Dzisiaj nie wyklucza się możliwości odwrotnej: być może właśnie chronologia Janowa jest ściślejsza, a przedstawienie Ostatniej Wieczerzy jako uczytu paschalnej przez synoptyków stanowi zabieg teologiczny, uwypuklający charakter Eucharystii jako nowej Paschy. Trzeba jednak z całą mocą podkreślić, że nawet jeśli Ostatnia Wieczerza nie była żydowską ucztą paschalną, to Eucharystia jest Paschą, jako wspomnienie i uobecnienie zbawczej śmierci i chwalebego zmartwychwstania Jezusa Chrystusa - nowej, ostatecznej Paschy.

c.d.n.

BIULETYN PARAFIALNY

RZYMSKOKATOLICKIEJ PARAFII pw. M. B. Częstochowskiej

Redaktor naczelny: Ks. Proboszcz Antoni Cebula SDS

Redaktor techniczny: Grzegorz Bubala

Adres redakcji: ul. Jesionowa 11, 43-190 Mikołów Śmitowice tel.: (32) 226 14 65

(Pismo przeznaczone na wewnętrzny użytek parafii)